

[Oluf Pedersen.]

vedtaget, skulle stryges; vi foreslog, at man i stedet for brugte disse penge til en afvikling af den forskelsbehandling, som fandtes i lovforslaget, af de gamle i hovedstaden, i provinsbyerne og i landdistrikterne, idet ægtepar, som bor i landdistrikterne, får op til 1 000 kr. mindre om året, blot fordi de bor derude.

Nu er det jo sådan, at denne folkepension til de velhavende først skal træde i kraft efter det valg, som vi jo nok får til foråret; jeg håber da, at der vil blive mulighed for at få loven lavet om, inden den træder i kraft, og jeg skal sige, hvorfor jeg håber det. Ifølge loven giver man nogle hundrede kroner mere til de fattige, til dem, der trænger, end de har fået tidligere, men man giver over tusind kroner mere til de velhavende og med løfte om, at disse mennesker skal få endnu mere, efterhånden som vi får råd til det, indtil de rige får lige så stor folkepension som de fattige.

Nu siger man, at det skal ske, når der bliver råd til det. Det er ganske givet, at der her bliver brug for en grufuld masse penge. Vi har jo hørt lidt om, hvordan det er i Sverige; dér er man kommet langt op. Jeg hørte i radioen, at bondepartiets fører lovede, at de skulle få 6 000 svenske kroner for hver familie. Nå, han tabte nu valget trods løftet; men det var jo, fordi det beskyttede svenske landbrug ikke kunne konkurrere, medmindre der var skov til ejendommen.

Efter den lov, der nu er vedtaget, vil det altså blive sådan, at jo større velstand der er her i landet, jo større offentlige udgifter skal vi have. Anderledes med vort forslag; havde man vedtaget det, var det blevet sådan, at de, der kunne klare sig selv, ikke skulle have folkepension, og når der blev større velstand her i landet, ville det føre til en afvikling eller i alt fald til en nedsettelse af udgifterne. Jeg mener, at en sådan lov, der i den grad vil slå hul i statskassen, bør man lave om, inden ulykken er sket. Det skal ikke give mindre til de ringest stillede, tværtimod. Jeg er ikke imod en folkepension, men lad det være en forsikring, der automatisk og uden ansøgning træder i kraft, hvis man kommer i nød, og ikke en folkepension, hvor pengene kun skal bruges til at sættes i banken eller til

udgifter, som slår bunden ud af vor valutakasse.

Det nytter ikke med al den tale om besparelser, hvis man ikke realiserer tankerne. Det er jo, som om de fire gamle partiers forslag om besparelser er kørt helt i stå. Man var enig om, at halvdelen af udgiften til folkepension skulle dækkes gennem besparelser, men man er ikke nået til besparelserne, til trods for at det oprindelig vedtagne, som det blev meddelt offentligheden, lød på, at spørgsmålet om dækning skulle klares, inden loven blev vedtaget. Jo, man har prøvet på at klare det ved at lægge på posttaksterne, men dette er tre gange blevet afvist, og det forstår jeg godt, for jeg kan ikke forstå, at de forøgede udgifter til folkepensionen, denne meningsløse udgift til de velhavende, skal dækkes gennem højere posttakster. Jeg synes, det er rent fantastisk; jeg forstår godt, at det er afvist, og jeg håber, det fortsat vil blive afvist.

Men hvor er så dækningen? Hvad er meningen, hvorfor kommer man ikke med forslag til dækning? Er det ikke meningen, at vælgerne skal vide før valget, hvad meningen er, enten man så ikke kan eller ikke vil spare det, man har lovet?

Nu har jeg nok set, at finansministeren blandt sine indtægter næsten med begejstring et par gange har omtalt de 30 mill. kr., han har fået ved en forøgelse af tolden. Jeg regner med, at den toldbeskyttelse, der dér blev lavet, gav en varefordyrelse på 100 mill. kr. Dette vil medføre en prisstigning, og denne prisstigning vil antagelig medføre en så stor stigning i de offentlige udgifter, at de 30 mill. kr., som finansministeren indkasserer i forøgede toldafgifter, i virkeligheden bliver en underskudsforretning. Men selvfølgelig, det medvirker til at få pristallet til at stige, hvis det er det, der er meningen; det medfører, at det bliver dyrere for fattigfolk her i landet at leve. Men det burde jo ikke være meningen, selv om det måske nok er det. Hvorfor så ikke spare varefordyrelsesudvalget og valutacentralen?

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard omtalte i går professor Nyboe Andersens tale, men det ærede medlem glemte mærkeligt nok at omtale det vigtigste afsnit, nemlig afsnittet med krav om fuld libera-